

DA' N-AM CU CINE SĂ MĂ JOC ACOLO,
am protestat. Bunica n-are nici măcar televizor.

Tata a zâmbit în colțul gurii.

— Păi da, nu-i deloc o bunică obișnuită. Ea zice
că-i vidră, a chicotit tata. Dar îți promit eu că va avea
grijă să ai cu ce să-ți umpli ziua. Și știi că nu te pot lua
cu mine vara asta, Nicky. N-o să fie niciun copil acolo
unde mă duc, iar eu o să stau toată ziua la fabrică.

Am simțit că iar îmi dau lacrimile, dar m-am
abținut și am privit pe fereastra mașinii.

— Ce să-ți pun pe turta de mălai? Miere sau sirop de arțar? m-a întrebat bunica.

— Nu-mi place turta de mălai, am bombănit și mi-am muiat pe furie degetul în cana cu sirop de arțar.

— Dacă ai de gând să mai faci așa, eu zic măcar să te speli pe mâini mai întâi, a zis bunica.

Avea ochi la spate.

— Baia e acolo.

Am dat la o parte perdeaua care ținea loc de ușă și am intrat în ceea ce, în orice altă casă, ar fi putut fi camera de zi. Peste tot erau împrăștiate cărți – pe mese, pe scaune, chiar și pe dușumea. Trei pereți erau acoperiți cu schițe și cu pești împăiați și cu hărți ale râului. Pe cel de-al patrulea perete erau atârinate mai multe undițe, împreună cu o cutie de accesorii de pescuit, un tub de respirat sub apă, iar sub ele, pe dușumea, un vizor de scafandru. Te ducea cu gândul, într-adevăr, la adăpostul unei ființe acvatice, numai că în mijlocul acestei harababuri se afla un urs sculptat în lemn, terminat doar pe jumătate.

— De ani de zile cioplesc la Moș Martin, mi-a strigat bunica din bucătărie. Originalul își face veacul la groapa de gunoi. Acu' vino și mănâncă-ți cina până nu i-o dau lui.

— Mai fă o încercare, m-a îndemnat bunica în ziua următoare. Pun pariu că de data asta prinzi ceva.

„Nu fi așa de sigură“, i-am răspuns în gând, îndreptându-mă iar spre debarcader.

Am lansat firul în apă. Apoi m-am întins pe scândurile debarcaderului să aștept. Cred că am adormit, pentru că m-am trezit într-un ciripit agitat și zgomotos. M-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur. Un stol de păsări zbura spre mine pe râu în jos, urmărind un obiect care plutea pe apă.

Obiectul se apropia tot mai mult, până când, în cele din urmă, s-a ciocnit de debarcader.

Deși era acoperit cu frunze și crengi, am putut să-mi dau seama că era o plută. Oare cum o fi ajuns să plutească pe râu, așa, de capul ei? M-am aplecat și am dat la o parte frunzele care o acopereau. Sub ele am văzut desenat un iepure. Semăna cu străvechile picturi rupestre pe care le știam din cărți – niște simple contururi, dar sălbatice, sprintene, vii.

Am continuat să dau la o parte frunzele cu mâna. Era ca atunci când descopeream daruri sub pomul de Crăciun. Un urs, o vulpe, un raton – toate arătând la fel de sălbatice ca iepurele. Oare cine le-o fi desenat? Și de unde-o fi venit plută asta?

M-am întors acasă într-un suflet. Bunica era pe prispă, citea.

— Îmi dai și mie o bucată de frânghie? am întrebat-o.

— Găsești în magazie, dragule, mi-a spus. Ia-ți cât ai nevoie.

Nu m-a-ntrebat la ce-mi trebuie, așa că am hotărât să nu-i spun încă.

Am împins pluta în trestii de la marginea râului, apoi am legat-o ca să n-o ia apa. În tot acest timp, păsările îmi zburau pe deasupra capului, plonjând în răstimpuri către plută, ca și cum ar fi fost prietena lor. Un cocor a pășit prin apă până la ea. O broască țestoasă s-a ridicat înot de pe fundul râului.

Până am ajuns eu acasă să mă culc, luna se ridicase mare și galbenă deasupra râului.

Din acel moment, n-am prea mai avut vreme pentru altceva în afară de plută. Dădeam zor să termin ce treburi mai aveam, apoi fugeam la debarcader, curios să văd ce animale aveam să întâlnesc peste zi.

Pluta nu atrăgea doar păsările. Într-o dimineață, m-au urmărit pe mal trei ratoni. Altă dată, pe punte s-a cățarat o broască țestoasă și și-a petrecut toată dimineața la soare. Iar într-o după-amiază, am văzut o familie de vulpi strecurându-se printre copacii de pe malul râului.

